

visum in primo, et amplius.» (127. Quæ decisio allegata fuit in dicta *Feretrana*; quæ a parcho, adductis novis juribus, reposita die 1 Sept. 1742, sub dubio: «An, et in quibus sit standum, vel recedendum a decisio in casu, etc.» Eadem sac. cong. Conc. in *Feretrana juris sepeliendi*, die qua supra, respondit, Ad I: «Prævio recessu a Decis. *Affirmative*, attentis circumstantiis.» Ad II et III: «In decisio in omnibus, et amplius.»

(128. Ubi notanda est illa particula, et amplius, quæ, ut recte tradit practicissimus cardinal. Lambertin., deinde Summus Pontifex Benedictus XIV, volum. III, notific. 14, p. 136, significat, quod omnes eminentissimi cardinales fuerunt concordēs, et quod cum sit clara materia, seu causa, non est amplius de ea agendum.

(129. *Monialium professio religiosa (ut supra traditum) ante decimum sextum ætatis annum expletum, et exactum annum novitatus emissa, irrita est ex Trident. sup. cit. Attamen excipiuntur mulieres, quæ poenitentes, aut convertitæ appellantur, cum quibus constitutiones earum circa probationem servandæ sunt, non obstante conciliari decreto de monialium professione, ut ex decreto S. congr. Concil. *De synod. diœc.*, lib. XIII, cap. 12, § 1 nov. edit.

(130. Hæc conciliaris sanctio de anno probationis valet etiam pro illa, quæ usa privilegio bimestris post conjugium, religionem ingreditur, quanquam id sedat in incommodum illius, qui in sæculo remanet, ut non possit transire ad alias nuptias, nisi postquam conjux religiosa, anno probationis exacto, professionem emittit. *Ibid.*, § 2. Quin et accidere potest, ut biennium expectandum sit illi, si conjux religiosa, anno probationis fere exacto, religionem mutaverit, et in ea novam probationem instituerit.

(131. Sponsa per verba de futuro alteri oppignorata, addito utrinque juramento de contrahendo et consummando matrimonio, potest ante initum conjugium religionem ingredi, juxta illud: «Promissum non infringitur ab eo, qui in melius illud commutat;» cap. *Pervenit*, De jurejur. Et definitur in c. *Commissum*, De sponsal., quamvis ibi dicatur tutius esse, si ineat matrimonium, tum religionem ingrediatur; quod tamen vel est de consilio tantummodo, vel sponsalia tunc non inferebant aliam promissionem, nisi de conjugio celebrando, non vero de celebrando et consummando, uti nunc ferunt. *Ibid.*, § 8.

(132. Matrimonio rato, non consummato, integrum est mulieri religionem approbatam ingredi, et per professionem in ea conjugii vinculum dissolvitur. (133. Hæc tamen valent pro veris et approbatis religionibus, in quibus tria vota substantialia emittuntur, ut est etiam ordo equestris Hierosolymitanus, non vero cæteri equestris ordines, ut ex Tridentino, sess. xxiv, *De matrim.*, can. 6, et traditis a DD. *Ibid.*, § 9.

(134. Consummato jam conjugio, si liber utriusque conjugis consensus intercesserit,

potest utique mulier religionem ingredi, (idem de viro dixeris) et in ea profiteri, si tamen et alter conjux consentiat in religionem ingredi, si junior est, vel si senex existerit, emittat votum simplex castitatis. (135. Si vero ab alterutro vel revocetur consensus libere præstitus ante alterius professionem, vel etiam post professionem valide emissam, si non adimpletæ fuerint conditiones superius expressæ, conjux religiosus, eo petente, egredi e religione tenetur, ut definitur in c. *Præterea*, De convers. conjug., can. *Quia Agatho* 27, q. 2, c. *Cum sis*, De convers. conjug. *Ibid.*, § 10, 11.

(136. Non vero sufficit, si, muliere religionem ingressa, alter conjux non senex sacros ordines suscipiat, ex constitut. Joannis XXII *Antiquæ*, tit. *De voti redempt.*

(137. Si vero legitime probatum fuerit adulterium uxoris, quæ dein transit ad religionem, tunc integrum viro est in sæculo manere, dummodo tamen castitatis votum emittat. Ita ex decisio a sac. congr. *Ibid.*, § 15.

(138. Quin et in eo casu, si ex episcopi testimonio constat, virum in sæculo manentem vitæ esse probatæ, conceditur illi per indultum, ut nullo se castitatis voto obliget, adeo ut post uxoris mortem possit ad alias nuptias transire. Ita ex resolutis a sac. congr. *Ibid.*, § 16.

(139. Concessum est etiam aliquando indultum viro sexagenario majori, ut Sacerdotio initiari posset, dummodo uxor fere sexagenaria perpetuam castitatem voveret. *Ibid.* (140. Concessum est etiam, ut vir septuagenarius de consensu uxoris acciperet sacros ordines, et uxor parvis ætatis Tertiariæ habitum indueret, dummodo diversas omnino aedes incolerent. *Ibid.* *

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(141. Inter requisita allata ab auctore pro legitima receptione puellarum ad educationem, recenseri et hoc debet, quod eæ fidem matrimonii haud præstiterint. (142. Nam et receptas ab ordinariis dimittendas esse, si consisterit fidem matrimonii præstitisse, decisum refert a sac. congreg. Episcoporum et Regularium negotiis præposita Benedictus XIV, *Institut. eccl.*, 33, n. 13, et quidem etiam si agatur de monasteriis exemptis.

(143. An autem puellæ jam receptæ et manentes in monasterio exempto, subjectæ sint ordinario? (144. Negat Pellizzarius, *De monial.*, cap. 5, sect. 4, n. 190, ex ratione illa quod locus exemptus et locus extra dioccesim æquiparantur. (145. At rectius affirmat Suarez, *De censur.*, d. 1, sect. 4, n. 6, nam verum indistincte haud est quod locus exemptus et locus extra dioccesim æquiparentur, sed ad certos tantummodo effectus. Vide Clement. *Concord. pastoral.*, part. II, c. 1, n. 55 et seqq. (146. Quocirca non est quod statuatur, esse dictas puellas exemptas ab ordinarii jurisdictione.

(147. Patet hinc puellas per id temporis quo in educatione manent, subjeci reservationi casuum ab ordinario loci factæ, ut non

videtur negare ipse Pellizzarius, *De monial.*, cap. 5, sect. 4, n. 191, tametsi in superiori quæstione contrarius.

(148. Sed an dictæ puellæ tempore interdicti, sive generalis, sive particularis, possint audire missam et alia divina officia, recipere sacramenta, et donari ecclesiastica sepultura, sine pompa tamen? (149. Affirmant plures apud Pellizzarium, *De monial.*, c. 5, sect. 4, n. 192, ea de ratione, quod veniunt nomine familiarium monialium, quibus permissa hæc sunt. (150. Sed, cum eæ propriis sumptibus vivant, non immerito dubitari potest an venire possint nomine familiarium monialium.

(151. Non gaudere privilegio fori hæc puellas, communis sententia est. (152. Sed non convenit inter doctores an dictæ puellæ gaudeant immunitate ecclesiastica concessa ecclesiis et monasteriis omnium religiosorum utriusque sexus. (153. Improbabilis vero haud videtur distinctio a Bordonio, resol. 1, n. 8, tradita quoad religiosos, et a Pellizzario amplexa quoad puellas has, ut scilicet gaudeant si delinquant in ecclesia: non gaudeant autem si delinquant in monasterio.

(154. Reliquum est ut disseramus de parcho, qui possit assistere matrimoniis puellarum in monasteriis propter educationem manentium. (155. Cavendum (88) autem est ab auctore hic n. 36 (89) absolute pronuntiante parochum in cujus parochia est monasterium assistere posse matrimoniis harum puellarum. Ut enim recte monuit san. mem. Benedictus XIV, d. *Instit. ecclesiast.*, 33, n. 16: «Si puella, quæ Matrimonii fidem præstitit, in alia parochia domicilium non habeat, tunc parochus quem primo loco nominavimus (scilicet in cujus parochia est monasterium), puellam in matrimonio conjunget. Sin autem paternum, maternum, vel fraternum domicilium habebit, tunc parochus cui domicilium idem subjecitur, pro conficiendo matrimonio præsens assistet.»

(156. Cavendum etiam ab auctore qui n. 84 sentire videtur, novitiam ex causa infirmitatis egressam e monasterio, reversam debere inchoare annum novitatus, nam «decisum fuisse ait Pellizzarius *De monial.*,

(88) Vide de hac re sub v. *Matrimonium*, art. 9, n. 116 et seqq.

(89) *Responsio auctoris.* — Cavendum est ab auctore (inclamat hic additor sub n. 155), cavendum est ab auctore hic n. 56, absolute pronuntiante parochum, in cujus parochia est monasterium assistere posse matrimoniis harum puellarum. Uti enim recte monuit san. mem. Bened. XIV, etc. Ast bona additoris venia, debebat ipse advertere et adnotare quod totum id jam fuerat a me auctore allatum in *Suppl.*, verb. *MATRIMON.*, art. 9, n. 116 et seqq. Insuper sub n. 156 subjungit: «Cavendum etiam ab auctore, qui n. 84, sentire videtur, novitiam ex causa infirmitatis egressam a monasterio, reversam debere inchoare annum novitatus, nam decisum fuisse ait Pellizzarius, *De monialibus*, cap. 2, sect. 2, n. 47, a sac. congr. contrarium.» Ast ego pro mea conclusione afferō tria decreta sac. congr.

c. 2, sect. 2, n. 47, a sacra congregatione novitiam monialem durante probationis anno curandæ valetudinis causa a monasterio egressam, et postea reversam, professionem emittere potuisse, ac si nunquam egressa fuisset, quod est dicere, per hujusmodi egressum non censeri annum probationis moraliter interruptum.»

(137. Cavendum demum ab auctore qui n. 100 videtur adherere doctoribus tenentibus, quod professio emissa post annum probationis a puella hectica non prosit monasterio quoad acquisitionem honorum. Vide tamen quæ diximus in additione ad verbum *ANNUS PROBATIONIS*, n. 10.

ADDITIONES CASINENSES.

¶ Quoad ea quæ in hoc articulo traduntur a n. 134 ad n. 140 satius existimamus doctrinam Benedicti XIV per extensum transcribere, tenoris sequentis: «(De matrimonio consummato) illud est præmittendum quod quidquid sit de quibusdam exemplis, quæ in ecclesiastica historia leguntur, nonnullarum scilicet mulierum jam nuptiarum quæ viris plane insecis ad religiosa claustra confugerunt, vel de viris qui uxoris nihil tale opinantibus monasticam vitam professi sunt; cum tribuenda hæc sint peculiari divino afflatui, aut vigenti per ea tempora ecclesiasticæ disciplinæ quæ ad monasticum institutum fovendum, ampliandumque magnopere intendebat: nostris sane temporibus, si de matrimonio agatur consummato, nequit uxor sine consensu viri, aut vir sine consensu uxoris, religiosam et claustralem vitam amplecti, quemadmodum perspicue inferitur ex Decretali Alexandri III in cap. *Verum*, De convers. conjug. «Consensum autem hujusmodi liberum esse oportet ac voluntarium: «si enim fuisset per vim metumve extortus, «posset utique qui ipsum præstitit alterum «conjugem, licet jam claustris inclusum ex «iis revocare;» uti rescripsit Innocentius III in decretali *Accedens*, eodem tit. Et quamvis etiam consensus omnino fuisset liber, insuperque conjux monasterium ingressus, religiosam professionem emisisset, si alter conjux ea quæ sacris canonibus constituta sunt, ex parte sua non præstet, integrum ipsi est, professum e claustro revocare, licet professio

Episcoporum, et D. additor tantummodo refert ex Pellizzario sac. cong. sensisse contrarium. Hinc videat lector, cui magis fidendum, an D. additori citanti contrarium decretum sine ulla assignatione diei, mensis, anni et loci; an mihi afferenti tria decreta cum assignatione temporis et loci, quo et undè fuerint emanata. Vide ibi n. 84, et decretum allatum n. 85, immediate sequenti. Denique sub n. 157 repetit additor: «Cavendum ab auctore qui n. 100, videtur adherere doctoribus tenentibus, quod professio emissa post annum probationis a puella hectica non prosit monasterio, quoad acquisitionem honorum.» Ast ego ibi n. 99, sentio contrarium, quamvis n. 100 et seq. referam opinionem Ricci relati, et secuti a Monacell., part. II, tit. 15, formula 5, n. 14, edition. Rom., 1706. Hinc a quo nostrum, an a me, an potius a D. additore hæc re cavendum sit, judicet prudens lector.

ab eo valide emissa fuerit, juxta celebre rescriptum laudati Pontificis Alexandri III in decretali *Præterea*. De convers. conjug. Quapropter, si in aliqua diœcesi contingat ut nupta mulier in religionem se recipiat, noverit episcopus id sibi vel maxime incumbere, ut et legitimus liberque præcedat viri consensus, et is præterea præscriptas a sacris canonibus conditiones implere non omittat.

« De quibus sane conditionibus aliqua hic adnotare volentes, duo a sacris canonibus præscripta comperimus. Primum, ut si alter conjugum velit in monasterium sese recipere, ibique se Deo devovere, id ei nullatenus concedatur, nisi alter quoque conjux cœnobium ingrediatur et in eo Regularem professionem emittat. Satis perspicuus est textus in can. *Quia Agatho*, 27, quæst. 2, ubi hæc leguntur: « Quem tamen (de Agathone sermo est ab uxore ad religionem propo- rante) ita suscipiendum esse cognosce, si « et uxor illius similiter converti voluerit, « nam, dum unum utrorumque corpus conjugii copulatione sit factum, incongruum « est, partem converti, et partem in sæculo « remanere. » Huic consonat sequens canon *Scriptis Nobis*, in quo continetur rescriptum Nicolai Pontificis ad reginam Teuthbergam, quæ, cum esset Lothario nupta, Religioni nomen dare exoptabat: « Cui nos scripsimus « non hoc aliter fieri posse, nisi eandem « vitam conjux ejus Lotharius elegerit. » Idemque Pontifex ad Lotharium scribens hæc habet: « Nam licet sit scriptum: *Quod « Deus conjunxit, homo non separet*: Deus « tamen et non homo separat, quando divini « amoris intuitu, ex consensu utriusque « conjugis matrimonia dissolvuntur. Aliter « autem fieri mutuum separationem vestram « prohibemus. » Neque clarior esse potest Alexandri III decretalis in cap. *Cum sis*, De convers. conjug: « Ignorare non debes san- « etorum Patrum constitutioni esse contra- « rium, ut vir, uxore sua, aut uxor, viro suo « non assumente religionis habitum, debeat « ad religionem transire. » Hæc est prior regula a jure canonico tradita. Sequitur altera quam prioris limitationem merito dixeris; qua nimirum sancitur posse alterum conjugem, post matrimonium etiam consummatum, fieri religiosum, licet alter ejus vestigia sequi detrectet, dummodo tamen hic provectæ ætatis sit, ab omni incontinentiæ suspitione immunis, et si inter sæculares versari maluerit, simplici castitatis voto se obstringat: his quippe positis peculiaribus circumstantiis, alteri ex conjugibus fit facultas ingrediendi religionem, alteri vero manendi in sæculo, veluti prosequitur Alexander Pontifex in præcitata decretali *Cum sis*, De convers. conjug. En ejus verba: « Inde est quod « auctoritate Apostolica prohibemus ne in « episcopatu tuo virum, vel uxorem, nisi « uterque ad religionem migraverit, trans- « ire permittas. Verum, si ita uxor senex « est et sterilis quod sine suspitione possit « esse in sæculo, dissimulare poteris ut ea « in sæculo remanente et castitatem pro-

« mittente, ad religionem transeat vir ejus- « dem. » In quem textum *Glossa*, verb. *Dissimulare*, observat hujusmodi verbis veram permittendi et approbandi vim inesse. Quod eo magis dicendum est, dum quidquid decretum legitur in prædicato cap. *Cum sis*, confirmatur quoque in subsequentibus decretalibus sub eodem titulo, De conversione conjugatorum, collectis; quarum uni initium est *Uxoratus*, alteri *Ad Apostolicam*, et alteri *Significavit*. Et quamvis in prima ex illis, nimirum in decretali *Uxoratus* habeatur, continentiae votum a conjuge jam sene qui in sæculo remanet emittendum, « publice in conspectu Ecclesiæ » nuncupari debere, exinde tamen non sequitur solemne illud esse; nam, sicut inferius demonstrabimus, illud tantummodo continentiae votum solemne censetur, quod est sacro ordini vel regulari professioni annexum: sed hoc tantummodo ex laudata Decretali infertur, perpetuæ continentiae votum a manente in sæculo concipiendum, et rite perficiendum esse coram testibus et superiore ecclesiastico, ne unquam de illius nuncupatione dubitari possit....

« Cum dictum fuerit superius quoties uxor religiosam in monasterio vitam amplectatur debere et virum ingredi monasterium, ibique monasticæ professionis vota emittere, nisi ea sit ætate vel conditione quæ omnem incontinentiæ suspitionem excludat, satis vero esse ut in sæculo se simplicis castitatis voto obstringat, si ab ejusmodi suspitione maxime per ætatem vindicetur: ambigi jure nequit, quin in hac posteriori facti specie possit vir, si velit, ad sacrum ordinem, indeque ad sacerdotalem gradum in sæculo conscendere; si enim lex ipsi in tali casu indulget, ut simplici castitatis voto illigatus in sæculo permaneat, cumulatius legem implet, si sacris ordinibus adnexum, et solemne sit, et habeatur, juxta decretalem in cap. *De voto*, in 6, cujus hæc sunt verba: « Illud solum votum debere dici solemne, « etc. quod solemnizatum fuerit per sus- « ceptionem sacri ordinis, aut per profes- « sionem expressam, vel tacitam factam ali- « cui de religionibus per Sedem Apostoli- « cam approbatis. »

« Nodus igitur difficultatis est potissimum in eo casu, quo vir nec ætate grandævus, nec ob alias circumstantias ab incontinentiæ suspitione remotus, juxta canonum sanctionem deberet solemnia religionis vota nuncupare, quod tamen ipse abnuat, sacrum tantummodo ordinem suscipere intendens, vel ad sacerdotalem gradum in sæculo ascendere. Instante Veronensi episcopo, casus hujusmodi propositus fuit in sacra congregatione concilii habita 18 Decembris 1728, eoque licet ad iteratum examen revocato, nulla tamen prodiit resolutio, uti videre est tom. IV *Thesauri resolutionum*; propterea quod existimatum non fuerit, virum qui a florente quam agit, ætate, ad voluptatem allicitur, per susceptos in sæculo sacros ordines dici posse ab incontinentiæ periculo

procul abesse, atque adeo opportunis cautionibus, præsidisque munitum, qualis evaderet, si se in monasterium abderet, ibique religiosam emitteret professionem. Haud tamen diffitemur quin aliqua afferri possint exempla episcoporum, qui nuptæ mulieri facultatem fecerint se Deo Jicandi in monasterio, dum vir sacerdotio inter sæculares initiaretur, licet is, haud grandiore, sed virentem ageret ætatem. Hoc autem ideo fortasse factum, quod perspectissima fuerit viri probitas, certoque præcognitum, quantum quidem humana conditio patitur, fore, ut sacris ordinibus obstrictus, illibatam castitatem servaret: quod potissimum intendunt sanctiones canonum jubentium, virum ætate florentem, religionem ingredi, quoties uxor inter moniales ad religiosam vitam ducendam se recipit. Nemo sane ignorat veterem illam, satisque arduam, quæ olim fuit, controversiam, an, sicut matrimonii rati, sed non consummati vinculum per religiosam professionem dissolvitur, ita per sacri ordinis assumptionem diremunt illud pronuntiarum jure posset, cum sacer ordo, æque ac religiosa professio, sit impedimentum nedum impediens, sed dirimens etiam matrimonium. Cardinalis Hostiensis in *Summa* eandem sacro ordini vim tribuit ad dissolvendum matrimonium ratum, nec consummatum, quam habet regularis professio. Oppositam sententiam alii sunt secuti, impensius monentes, quod nulla super hoc allata, nec evulgata Pontificia definitio, periculosum nimis est Hostiensis opinioni subscribere. Verum, cum postmodum Joannes XXII suam ediderit constitutionem, quæ incipit *Antiquæ*, sub titulo *De voto et voti redemptione*, in collectione ejusdem Decretalium tit. 6, indubium firmumque mansit, quamvis matrimonium ratum, sed non consummatum, dissolvat religiosa professio, minime tamen per susceptionem sacrorum ordinum dissociatum illud censeri oportere. Porro, si ad casum, de quo agimus, exemplum ejusmodi accommodetur, unusquisque

(90) Lubet afferre resolutionem, de qua supra, tenoris ut sequitur: « *Januen.* Maria Victoria Fossa matrimonium contraxit cum Francisco Venatio, sed alius se prostituit, ita ut, instante viro, fuerit pluries detenta in magno publico Hospitio pauperum, in quo hujusce generis mulieres custodiri solent. Pluries actum fuit, ut uxor rediret ad cohabitandum cum viro, sed hic semper constantissime renuit. Cumque, divina favente gratia, Maria Victoria parata sit ingredi monasterium convertitarum, et in eo professionem regularem emittere, et vir suum præstet consensum, et se paratum exhibeat ad dotem restituendam, et ulterius protestetur, quod ipse etiam professionem regularem emitteret in aliquo ordine religioso, nisi genitorum ætas ingravesceret, eorumque indigentia aliud suaderet, exhibita fuit huic S. congregationi a Maria Victoria humilis petitio pro facultate ingrediendi in monasterium convertitarum, et in eadem emittendi professionem religiosam, licet vir in sæculo remaneat. »

Scriptum fuit eminentissimo archiepiscopo pro informatione et voto; qui retulit omnia in facto subsistere, et Mariam Victoriam esse in ætate an-

facile noverit, non satis tuto egisse episcopos illos, qui quandoque facultatem fecerint ad sacros ordines conscendendi viro licet juniori, cujus uxor sanctimonialium vitam amplectebatur; longeque rectius fuisse facturos, si, ubi peculiares facti circumstantiæ id suadere viderentur, eosdem monuissent ut opportunam a Sede Apostolica dispensationem implorarent, cum nulla de hoc Pontificia exstet definitio.

Verum, si hoc quæstionis caput de viro juniore, qui, uxore monasticam vitam vovente, non inter regulares profiteri, sed inter sæculares sacerdotes initiari contendit, nullo Pontificio rescripto, aut const. fuit definitum, haud tamen illa desiderantur quoad alterum caput de viro florentis ætatis, cujus uxor admissi adulterii pœnitens, vult sese in monasterium abdere, ibique, nuncupata regulari professione, crimina sua expiare. Actum de ea re fuit congregatione particulari habita coram fel. record. Innocentio Papa X, in eaque statutum fuit, legitima adulterii probatione non deficiente, nimirum quoties aut mulier ipsa crimen confessa sit, aut illius delictum notorium fuerit, aut denique judex sententiam tulerit super divertio ex capite adulterii; si uxor religiosam in monasterio vitam eligat, non cogi virum, licet florentem ætate, religionem ingredi, sed satis esse ut ab eo simplex castitatis votum in sæculo nuncupetur. Ita testatur Lezana, qui memoratæ congregationi coram Pontifice habitæ interfuit, in sua consult. 30, n. 27. Huic consonant aliæ a congregatione Concilii editæ resolutiones, in causa nimirum *Lucana*, decisa 14 Novembris 1682, lib. xxxiii *Decretor.*, fol. 489, et in *Ferrarien.* 2 Maii 1693, uti videre est lib. xliii *Decretor.*, fol. 225, dumque nos ipsi in minoribus constituti eidem congregationi a secretis essemus, in causa *Januen.* 2 Maii 1722, ut patet ex tom. II *Thesauri resolutionum* (90), ubi insertum est folium, quod tunc a nobis elucubratum, et typis impressum congregationi obtulimus.

norum 25, et Franciscum virum esse in ætate annorum 34.

Consimilis casus his contigit tempore videlicet Summi Pontificis Innocentii X et anno 1682.

Tempore Innocentii Papæ X quædam femina conjugata habens maritum juvenem, sed qui religionem ingredi non poterat propter infirmitatem, post commissum adulterium, facti pœnitens, petiit ex consensu mariti ingredi religionem, et in ea profiteri, ipso in sæculo remanente.

Acciti fuerunt a Summo Pontifice theologi, ut consilium præstarent. Fuit inter eos accitus Pater Lezana, qui consilium dedit trigesimum inter impressa, et n. 37 refert sequentibus verbis casus decisionem: « Sanctissimus dominus noster Innocentius X quorundam theologorum, ex quibus minime ego fui, votis auditis, decrevit, ut si de istius femine adulterio constabat, in monasterium quoddam monialium, religionem professura ingrederetur, marito manente in sæculo, solo voto continentie emisso. »

Rursus anno 1682, cum quædam mulier Lucensis post matrimonium cum quodam viro contractum, cum aliis commercium carnale habuisset, postula-